

тобто збільшення частки міського населення за рахунок скорочення чисельності сільських жителів, зміна вікової структури населення);

– соціальні (зростання добробуту населення розвинутих країн, що активно приймають участь в туристичному обміні, збільшення тривалості оплачуваних відпусток, зменшення імміграційних обмежень, зростання усвідомлення туристських можливостей);

– культурні (зростання культурного рівня населення багатьох країн і в зв'язку з цим прагнення людей до ознайомлення із закордонними культурними цінностями);

– економічні (полягають у зміні структури споживання товарів і послуг у бік збільшення в споживчому кошику населення частки різних послуг, у тому числі й туристичних);

– науково-технічний прогрес (зумовлює швидкий розвиток матеріально-технічної бази туристичної індустрії, що створює необхідні умови для масового туризму);

– міжнародні фактори (пом'якшення міжнародного клімату, перехід від конфронтації між окремими державами до співробітництва і взаєморозуміння, процеси глобалізації, рішення спірних міжнародних питань шляхом переговорного процесу) [1].

Таким чином можна зробити висновок, що позитивна дія факторів на розвиток підприємств туристичної галузі забезпечує високі економічні результати та стабільний розвиток діяльності підприємства, в той час як негативний вплив зумовлює фінансову нестабільність, зниження ефективності діяльності та можливість банкрутства підприємств. Під час розроблення стратегії розвитку туристичним підприємствам необхідно використовувати фактори позитивного впливу з метою послаблення впливу або попередження факторів негативного впливу на розвиток підприємства.

1. Пуцетейло П.Р. *Економіка і організація туристично-готельного підприємства. Навч. пос.* – К.: Центр учбової літератури, 2007. – 344 с.;
2. *Організація туризму: підручник / І.М. Писаревський, С.О. Погасій, М.М. Поколюда та ін.; за ред. І.М. Писаревського.* – Х.: ХНАМГ, 2008. – 541 с.;
3. Сокол Т.Г. *Основи туристичної діяльності: Підручник / За заг. ред. В.Ф. Орлова.* – К.: Грамота, 2006. – 264 с.

Колодій М.В.

студ. групи МЗД-41

Науковий керівник к.е.н. доцент О.О. Маслак

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

За визначенням Міжнародної академії туризму (Монте-Карло, Монако), міжнародний туризм представляє загальне поняття для всіх форм тимчасового виїзду людей з місця постійного проживання в

оздоровчих цілях та (або) для задоволення пізнавальних інтересів у вільний час або в професійно-ділових цілях без занять оплачуваною діяльністю в місці тимчасового перебування [1].

Відповідно до статті 4 Закону України «Про туризм», однією із організаційних форм туризму є міжнародний туризм, до якого належать: в'їзний туризм та виїзний туризм [2].

Основними факторами, які стримують розвиток міжнародного туризму в Україні є: неузгодженість державної стратегії розвитку з можливостями її практичного виконання через причини економічних та політичних обмежень; незадовільний рівень розвитку туристичної інфраструктури; слабка маркетингова позиція вітчизняних суб'єктів міжнародного туризму; відсутність системності в міжнародних інвестиційних проектах і партнерських контрактах з розвитку та реконструкції сучасної туристичної інфраструктури в Україні; неготовність ведення конкурентної боротьби у даній сфері; низький рівень позиціонування та сегментації туристичного сектора за якісними і кількісними критеріями всередині країни [3].

Вивчення літературних джерел дозволило сформулювати наступні проблеми розвитку міжнародного туризму в Україні: відсутність нормативно-правового забезпечення міжнародного туризму; незадовільний рівень розвитку туризму в областях України, які є потенційно привабливими з позиції туристичної зацікавленості; недостатній рівень розвиненості мережі та об'єктів туристичної інфраструктури, їх невідповідність світовим стандартам; диспропорційний розвиток туристичної галузі; недосконалість політики оподаткування; відсутність ефективних цільових програм розвитку і підтримки галузей, покликаних співпрацювати зі сферою туризму; неефективна позиція держави при формуванні національного протекціонізму щодо виробників послуг, що стримує розвиток туризму; відсутність скоординованої висококваліфікованої та грамотної системи дії з проведення туристичного продукту України на світовий ринок; технологічна відсталість галузі, зокрема, низький рівень обслуговування, зумовлений загальною кваліфікацією працівників галузі; відсутність позитивного іміджу України у даній галузі, що негативно відображається на інвестиційній активності.

Аналіз проблем розвитку міжнародного туризму в Україні дозволяє сформулювати основні шляхи їх вирішення: формування сприятливої державної політики в галузі міжнародного туризму; реалізація низки науково-організаційних програм з метою забезпечення екологічно допустимих масштабів і темпів розвитку рекреаційно-туристичних зон; розроблення нормативно-правової бази з питань туризму, здійснення експертиз проектів законодавчих та інших нормативно-правових актів у цій галузі; розроблення стандартів на послуги, що надаються туристам і екскурсантам; проведення сертифікації міжнародних туристичних послуг; удосконалення порядку ліцензування суб'єктів міжнародного туристичного підприємства; облаштування туристичної інфраструктури у

мережі міжнародних транспортних коридорів, що пролягають через територію України; налагодження потужної реклами вітчизняного туристичного продукту; випуск високоякісного інформаційно-довідкового матеріалу, створення спеціалізованих видань туристичного профілю спрощення, згідно з міжнародною практикою, візових, митних і прикордонних формальностей; формування мережі туристичних представників України за кордоном; підготовку кваліфікованих кадрів у сфері міжнародного туризму тощо[4].

Таким чином, Україна суттєво відстає від провідних країн як у наданні туристичних послуг, так і в розвитку туристичної індустрії. Для подолання проблем розвитку галузі необхідно забезпечити сприятливу політику держави щодо даної галузі, використання інтенсивних методів розвитку рекреаційних територій, вдосконалення туристичної інфраструктури, впровадження прогресивних технологій туристичного обслуговування тощо.

1. Колосов Ю.М., Кривчикова Є.С. Міжнародне право: підручник.-М.: Міжнародні відносини, 2005р.-с.776. 2. Про туризм: Закон України від 15 вересня 1994р. № 324/95-ВР зі змінами і доповненнями. 3. Долішній М.І., Гулич О. Місце рекреаційно-туристичного комплексу в розвитку сфери послуг і формування ринку праці України//Вісник Тернопільської академії народного господарства.-2005р.-№ 5-2.-с.171-178. 4. Олійник О. Туризм в Україні має перспективи // Урядовий кур'єр. – 2001. – 25 лютого.

Комісарова А.І.

студ. групи МЕ-38

Науковий керівник – к.е.н., доц. В.Й. Жежуха

ОСОБЛИВОСТІ СПІВРОБІТНИЦТВА У СФЕРІ МІЖНАРОДНОЇ ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

У ринкових умовах господарювання туристична діяльність є однією із основних форм міжнародної торгівлі послугами. Розвиток туризму суттєво впливає на такі сектори економіки, як транспорт, торгівлю, зв'язок, будівництво тощо. Як відомо, початковою точкою, із якої бере початок туризм і туристична діяльність, є співробітництво у цій сфері. Розвиток міжнародного туристичного співробітництва є основною й основоположною функцією держави та першочерговим напрямом діяльності Державної служби туризму і курортів України.

Можемо стверджувати, що співробітництво – це партнерство на різних рівнях. Саме воно дозволяє запропонувати вітчизняний туристичний продукт країни на світовому ринку.

В аналізованому контексті важливим є завдання виокремлення типології видів співробітництва у сфері міжнародної туристичної діяльності. Зведена інформація про таку типологію наведена у табл.